

0381 669

64K+BASIC
PROGRAMOZÁS

VIDEOTON

TV-Computer

300,-

VIDEOTON

ELEKTRONIKAI VÁLLALAT
SZÁMÍTÁSTECHNIKAI GYÁRA

21-00767-511 00A

OMK KÖLCSÖNZÉS
1088. Múzeum u. 17.
tel: 138-4900

NEM
KÖLCSÖNZHETŐ

TV-COMPUTER 64K +

Kezelési útmutató és
BASIC programozási segédlet
kiegészítés

NEM
KÖLCSÖNZHETŐ

ELLENŐRIZVE 1000-04

TARTALOM

Bevezetés	5
Változások a TV-Computer 64k+ jelű gép hardverében	6
Video lapozóregiszter	7
Memórialapozás	10
A BASIC 1.3. változásai az 1.2 verzióhoz képest	12
A BASIC 2.0 verzió	14
Jelölések a BASIC utasítások ismertetésében	14
Új és kibővített BASIC parancsok, utasítások	14
1. AUTO parancs	16
2. RENUMBER parancs	16
3. FKEY parancs	17
4. ON EXCEPTION GOTO utasítás	18
5. EXCEPTION utasítás	19
6. ERRNUM függvény	20
7. ERRLIN függvény	20
8. HEX\$függvény	21
9. DEC függvény	21
10. CONTINUE utasítás	21
11. Relatív koordináták a PLOT utasításban	22
12. PLOT RECTANGLE utasítás	22
13. PLOT POLYGON utasítás	23
14. PLOT ELLIPSE utasítás	23
Kapcsolódási pontok a BASIC 2.0-hoz	25
PRNDEF és SERDEF kapcsolódási pontok	25
STRCMP kapcsolódási pont	25
BASEXT kapcsolódási pont	26
A BASIC bővítése új utasításokkal	26
Hibageneráló restart vektor	27
Hibaellenőrző restart vektor	28
Restart vektor a BASIC rutinokhoz	28
BASIC adatábrázolás	28
BASIC rutinok ismertetése	29

CASIO

Készült a Forma-Art Kiadó gondozásában
KÖNYOMAT Sokszorosító és Szolgáltató Kiszövetkezet, 88/8
Felelős vezető: ifj. Kasza Ferenc

Az operációs rendszer bővítései	37
Hideg és meleg reset	37
Meleg reset programból	37
CENBLE változó	37
Reset a programmodulnak és a BASIC-nek	38
RESTART változó	38
MOPS WARM változó	38
Áttérés programmodulból BASIC-be	39
BASIC program betöltése ROM-ból	40
BASFLG változó	40
BLINK változó	41
Programmodul belépési pont	41
Új beépített operációs rendszer rutinok	42
@POLY – Sokszögrajzolás	42
@ELLIP – Ellipszis ív rajzolás	43
@FKEY – Feladatbillentyűk stringjének definiálása	44
Az új rendszerváltozók elhelyezkedése a memóriában	44

Függelék

A BASIC kulcsszavak egybájtos kódjai – Tokentáblázat	48
Hibakódok és hibaüzenetek	51
Példaprogramok	54

Bevezetés

A TV–Computer 64k+ a korábban gyártott TV–Computerek korszerűsített, továbbfejlesztett változata. Az új gép természetesen tudja azokat a szolgáltatásokat, utasításokat is, amelyeket a régebbi gépek tudtak. Az új gépek kezelése, BASIC nyelve a korábbi gépekével azonos „Kezelési útmutató” és „BASIC programozási segédlet” című könyvekből ismerhető meg. Ebben a könyvben a gép teljesítményét növelő többletszolgáltatások ismertetése található.

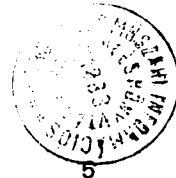
A könyv nemcsak az új BASIC parancsok és utasítások leírását tartalmazza, hanem a gépi kódú programozáshoz szükséges, az operációs rendszerre, rendszerváltozókra vonatkozó tudnivalókat is. Természetesen itt is csak az eltéréseket, új lehetőségeket részletezzük.

A TV–Computer 64k+ hardver alapvetően megegyezik a régebbi gépekével. A bevezetett két módosítás közül az első a lényegesebb: 4x16kB videomemóriát tartalmaz, szemben a korábban beépített 1x16kB videomemóriával. Ez azt jelenti, hogy 4 kép tárolható egyidejűleg, ebből választható ki, hogy melyikre írunk és melyiket jelenítjük meg. A másik módosítás a memórialapozásra vonatkozik.

A felhasználó számára több változást jelent a beépített szoftver módosítása. Az új gépben alkalmazott 2.0 verziójú BASIC és operációs rendszer a grafikai lehetőségekben és a programszerkesztésben nyújt lényeges többleteket. Megjegyezzük, hogy a BASIC 2.0 változata a régebbi gépeknél is alkalmazható, ehhez a gépben levő EPROM-okat kell kicserélni.

Kisebb mennyiségben forgalomba került az általánosan használt BASIC 1.2 javított változata, a BASIC 1.3 is. Ez a könyv az 1.3 változat ismertetését is tartalmazza.

Az ön tulajdonában levő gép típusa a burkolat tetején levő felírat, illetve a burkolat alján található típuszám segítségével azonosítható a következők szerint:

32k-s TV-Computer:

A burkolat tetején levő felirat: VIDEOTON TV-Computer
A burkolat alján a típusszám : 49100

64k-s TV-Computer:

A burkolat tetején levő felirat: VIDEOTON TV-Computer 64k
A burkolat alján a típusszám : 49101

64k+ TV-Computer:

A burkolat tetején levő felirat: VIDEOTON TV-Computer 64k+
A burkolat alján a típusszám : 49108

Bekapcsoláskor a gép kiírja a beépített program változatszámát:

TV-COMPUTER BASIC 1.2
vagy
TV-COMPUTER BASIC 1.3
vagy
TV-COMPUTER BASIC 2.0

Természetesen a későbbiekben a BASIC (és ezzel együtt a változatszám) még módosulhat.

Változások a TV-Computer 64k+ jelű gép hardverében

A TV-Computer 64k+ gép kétféle többlétszolgáltatást nyújt az előző 64k-s TV-Computerhez képest:

- A felhasználói RAM 48-64 kB tartományát a processzor „láthatja” a 0-16 kB címtartományban is. Ezt a lehetőséget a 2-es portcímen levő

fő-lapozóregiszter b4,b3 bitjeivel lehet elérni. A VT-DOS operációs rendszer működéséhez is szükség van erre.

- 4*16 kB képmemória az előző 1*16 kB képmemória helyett. Ezzel a módosítással együtt bővítettük a memória-lapozási lehetőségeket is. A 4x16 kB képmemória 4 kép tárolását teszi lehetővé. Programból kiválasztható, hogy:

- melyik képet írhatja/olvashatja a BASIC, illetve a felhasználó, és
- melyik kép legyen látható.

Video lapozóregiszter

Ez az új lapozóregiszter a 15-ös (0Fh) portcímen található. A regiszter b5,b4 bitjeivel választható ki, hogy a 4 kép közül melyiket látjuk a képernyőn. A bitek módosítása azonnal előidézi a képernyőváltást.

Ha a 2-es portcímen levő fő-lapozóregiszter szerint a processzor a 32-48 kB címtartományban videomemóriát „lát”, akkor a 15-ös port b3,b2 bitjei választják ki, hogy melyik képet tudjuk itt írni/olvasni. A BASIC mindig ezen a címtartományon keresztül használja a videomemóriát! Ez az oka annak, hogy a b3,b2 bitek módosítása után a BASIC másik képernyőre fog írni.

Új lehetőség, hogy a videomemória a processzor számára a 16-32 kB címtartományban is elérhető. A 2-es portcímen levő fő-lapozóregiszter b2 bitjével lehet ezt elérni. Ha itt videomemória „látható”, akkor a 15-ös port b1, b0 bitjei választják ki a négy lehetőség közül a megfelelő videomemóriát.

A videomemória belapozásával óvatosan kell bánni, mert akár a 16-32 kB tartományban, akár a 32-48 kB tartományban eltüntethető a „BASIC szeme elől” a futó program, vagy a szimbólumtábla, vagy a BASIC stack, aminek hatására elvesztjük a gépben levő programot!

A következő példaprogram a 4 képre rendre kiírja: „1.kép”, „2.kép”, „3.kép”, és „4.kép”, ezután a billentyűzeten 1-től 4-ig a számokat leütve a megfelelő kép jelenik meg. Ha egyéb billentyűt nyomunk meg, akkor visszaáll a gép alapállapotba (1.kép).

```

10 FOR I=0 TO 3
20 OUT 15,I*4           ! az írt kép kiválasztása
30 CLS
40 PRINT STR$(I+1); ".kép"
50 NEXT I
60 OUT 15,0           ! alapállapot, 1. kép
70 GET A$:A=VAL(A$)
80 IF A<1 OR A>4 THEN GOTO 120
90 N=(A-1)*16         ! b5,b4 bitek beállítása, és
100 OUT 15,N          ! a megjelenített kép kiválasztása
110 GOTO 70
120 OUT 15,0          ! alapállapot, 1. kép
130 END

```

Természetesen az írásra/olvasásra és a megjelenítésre kiválasztott képek lehetnek különbözők is. Például az

```
OUT 15,3*16+2*4
```

azt jelenti, hogy a negyedik képet látjuk (b5, b4=3), de a harmadik képet tudjuk írni/olvasni (b3,b2=2). Ilyenkor a begépelés vakon történik! A harmadik képre vakon felírt szöveg az

```
OUT 15,2*16+2*4      vagy röviden az
OUT 15,40
```

utasítással tehető láthatóvá. Most a harmadik képet látjuk (b5, b4=2), és a harmadik képet tudjuk írni/olvasni (b3,b2=2).

Az utasítások, parancsok, programok begépelése közben végrehajtott képváltás zavarokat okozhat, mert a képernyőszerkesztő nem különbözteti meg a 4 képet:

- az egyik képre írt szöveg a szerkesztő számára akkor is létezik, ha közben átkapcsoltunk másik képre, tehát az előző képre írt szöveget nem látjuk, és
- az átkapcsolás után kiadott CLS parancs a szerkesztő számára törli a szöveget, akkor is, ha visszakapcsolás után a szöveg láthatóvá válik.

A TV-Computer 64k+ lapozási lehetőségeit táblázatban foglaltuk össze. A táblázat jelölései a következők:

LAPO . . . LAP3	:	memórialapok, azaz címtartományok
UO . . . U3	:	a felhasználói memória (USER RAM) 16kB-os egységei
SYS	:	rendszer ROM 16 kB-os fő része
EXT	:	rendszer ROM 8 kB-os kiegészítő része
IOMEM	:	bővítőkártya ROM/RAM, 8 kB
VID	:	a videomemória kiválasztott 16 kB-os lapja
CART	:	dugaszolható programmodul
CSTO . . . CST3	:	bővítőkártya-csatlakozó kiválasztás

A memórialapozásról a „TV-Computer Operációs Rendszer” című könyvben található részletesebb információk.

Megjegyezzük, hogy a TV-Computer bekapcsoláskor csak a Képmemória első 16 kB-os részét teszteli, és csak ezt törli az operációs rendszer, illetve a BASIC. A többi kép tartalma kezdetben véletlenszerű, ezért ajánlatos használat előtt a kiválasztott új képernyőt törölni.

Memórialapozás

LAP0	0000 3FFF	0 16383	SYS (00) RESET	U0 (10)	CART (08)	U3 (18)
LAP1	4000 7FFF	16384 32767	U1 (00) RESET	VID (04)		
LAP2	8000 BFFF	32768 49151	VID (00) RESET	U2 (20)		
LAP3	C000 DFFF E000 FFFF	49152 57343 57344 65535	CART (00) RESET	SYS (40)	U3 (80)	IOMEM (CO) EXT

I/O cím: 2 (02h)

írás: lapozóregiszter

B7	B6	B5	B4	B3	B2	B1	B0
LAP3		LAP2		LAP0		LAP1	
00: CART (00)	0:VID (00)	00: SYS (00)	0:U1 (00)				
01: SYS (40)	1:U2 (20)	01: CART (08)	1:VID (04)				
10: U3 (80)		10: U0 (10)					
11: EXT (C0)		11: U3 (18)					

I/O cím: 3 (03h)

írás: bővítő lapozóregiszter

B7	B6	B5	B4	B3	B2	B1	B0
IOMEM							
00: CST0 (00)							
01: CST1 (40)							
10: CST2 (80)							
11: CST3 (C0)							

I/O cím: 15 (0Fh)

írás: video lapozóregiszter

B7	B6	B5	B4	B3	B2	B1	B0
-		CART		LAP2		LAP1	
-		00: VID0 (00)		00: VID0 (00)		00: VID0 (00)	
-		01: VID1 (10)		01: VID1 (04)		01: VID1 (01)	
-		10: VID2 (20)		10: VID2 (08)		10: VID2 (02)	
-		11: VID3 (30)		11: VID3 (0C)		11: VID3 (03)	

A BASIC 1.3 változásai az 1.2 verzióhoz képest:

A BASIC 1.3-as változata elsősorban az 1.2-es változat hibáit szünteti meg, a felhasználó számára lényeges többletszolgáltatást nem nyújt. A változások a következők:

1. Az 1.2 verzióban a string összehasonlításba beszámított a string hossza, ezért az érdemleges összehasonlításokhoz a stringeket azonos hosszra kellett kiegészíteni (pl. szóközzel). Most a string hossza nem számít be az összehasonlításba, ezért pl. az „ABC” string most kisebb, mint a „BC” string.
2. Az INPUT utasításban a string maximális hossza most valóban 254 (eddig csak 251 volt).
3. A PRINT USING és a felhasználó által definiált függvények együttes hívásakor fellépő hibák megszűntek.
4. Egy ELSE <sorszám> típusú utasítás végrehajtása az 1.2 verzióban bizonyos esetben 9 bájt stack-mélyítést okozott. Ez a hiba is ki van javítva.
5. Az 1.2 verzióban kettőnél több billentyű egyidejű megnyomása esetenként hibás karaktereket eredményezett. Ez a hiba a SHIFT, CTRL és ALT billentyűk megnyomásakor már nem fordul elő. Ha ugyanis ezek közül egy le van nyomva egy másik normál alfanumerikus billentyűvel együtt, akkor a billentyűzet kezelő program addig nem vesz figyelembe több billentyűt, amíg ezek közül valamelyiket el nem engedik.
6. A video eszközmeghajtó – amikor a felhasználói koordinátákat képpont koordinátává konvertálja – most kerekít, szemben az előző verzióval, ahol csonkolás történt. Négyszínű üzemmódban él. a PLOT X,O parancs korábban az X=0,1,2,3 értékekre a bal alsó képpontot jelentette, X=4,5,6,7 esetén a második képpontot, stb. Most az X=0,1 esetén jelenti a bal alsó képpontot, X=2,3,4,5 esetén a másodikikat, X=6,7,8,9 esetén a harmadikat, stb.
7. Bevezettük a PROGID nevű változót az operációs rendszer számára. A PROGID változó kezdőcíme 3736 (0E98h), és hossza 20 bájt. Ez a terület arra szolgál, hogy egy operációs rendszer alatt futó program bemásoljon egy azonosító stringet, amit a futó program azonosítására lehet felhasználni. A stringet 00h karakterrel kell lezárni. Ezt a területet az operációs rendszer meleg és hideg resetnél is nullázza, és a BASIC a következő stringgel tölti fel:

TV COMPUTER BASIC

Jelenleg ezt a lehetőséget csak a VT-DOS használja. A VT-DOS előtt a megfelelő EXT rutincímet beírni megvizsgálja, hogy tényleg a BASIC operációs rendszer fut-e a gépen. Ez a terület az előző verzióban szabad volt.

8. Az operációs rendszer összes eszközmeghajtójánál a blokk írás és olvasásnál megszűnt a HI_MEM túllépésének ellenőrzése. Így lehetőség van olyan pufferek használatára is, amelyek a HI_MEM mutató fölé nyúlnak, vagy teljesen fölötte helyezkednek el. Továbbra sem használható átviteli puffer céljára a felhasználói RAM 48kB fölötti területe, az U3 lap. (Kivétel: lemezműveletek VT-DOS diszk-csatolóval)
9. A soros vonal kezeléssel kapcsolatban változott:
 - A soros vonal inicializálási parancs most már engedélyezi az adás-vételt is.
 - Ha CTRL+ESC (STOP) karakter megnyomása történik soros input közben, akkor az RTS szervíz jel inaktívvá válik, tehát az ellenállomás nem küldhet karaktert.
10. Az 1.2. verzióban az összes karakter pontmátrixa 10 bájton volt megadva. Mivel a 80h alatti kódok esetén a legfelső TV sornak megfelelő bájt mindig nulla, ezért helynyerés céljából ezekhez a karakterekhez csak 9 bájt van letéve a ROM-ba és a rajzoló rutin „tudja”, hogy a hiányzó bájt nulla. A 80h kód fölötti karakterek pontmátrixai a RAM-ban változatlanul 10 bájtosak.

A BASIC 2.0 verzió

A BASIC 2.0 minden olyan változtatást tartalmaz, amelyet a „BASIC 1.3 verzió változásai az 1.2 verzióhoz képest” című részben leírtunk. Ezenkívül bizonyos hibák kijávítása csak ebben a verzióban történt meg. Ezek a következők:

- a PRINT USING kerekít,
- a SOUND utasítás nem rontja el a BASIC EXT5 és EXT6 címeket.

A javításokon túlmenően a 2.0 verzió szolgáltatásai jelentősen kibővültek. Az új BASIC és operációs rendszer általában teljesen kompatibilis az előző verziókkal. Minden operációs rendszer funkció és a BASIC szintaxis változatlan maradt. Minden publikált és nem publikált változó címe megmaradt, de eddig nem használt memóriaterületek az új BASIC– és rendszerváltozók számára le vannak foglalva.

Inkompatibilitás forrása lehet, hogy a BASIC szintaxisa nem enged meg olyan változóneveket, amelyek BASIC kulcsszóval kezdődnek (de a változónevek tartalmazhatnak BASIC kulcsszavakat). Mivel a BASIC 2.0 új kulcsszavakat is bevezet, lehetséges, hogy az eddigi érvényes változónevek egy része itt nem lesz használható. Ennek valószínűsége azonban csekély, mivel új kulcsszavaknak meglehetősen hosszú, és ritkán használt szavakat vezetünk be.

Jelölések a BASIC utasítások ismertetésében

Nagybetűs szavak

Ezek a kulcsszavak, a megadott módon kell őket begépelni, de a kis- és nagybetűk tetszőlegesen keverhetők.

Kisbetűs elemek

Ezek paraméterek, amelyeket az utasítások megjelölt helyén kell megadni. Ezek közé számít a vessző és a kerek zárójel is.

Elemek szögletes zárójelben („[” és „] ”)

Ezek olyan paraméterek, amelyeket nem kell feltétlenül megadni, a „[” és „] ” jelek közti rész elhagyható. A szögletes zárójeleket nem kell begépelni!

Új és kibővített BASIC parancsok, utasítások

A bevezetett új parancsok, utasítások:

- AUTO
- RENUMBER
- FKEY
- ON EXCEPTION GOTO
- EXCEPTION

Új beépített függvények:

- ERRNUM
- ERRLIN
- HEX\$
- DEC

Bővített utasítások:

- CONTINUE
- PLOT
 - – relatív koordináták
 - – RECTANGLE
 - – POLYGON
 - – ELLIPSE

A továbbiakban ismertetjük a módosításokat, példák a függelékben találhatóak.

1. AUTO parancs

AUTO [STEP növekmény] [,AT kezdősorszám]

A program automatikus átszerkesztésére, automatikusan képzett sorszámozású program írására szolgál. A STEP után megadott „növekmény” az új sorszámokhoz használt növekmény, ha nincs megadva, akkor a BASIC 10-nek tekintti. Az AT után megadott „kezdősorszám” lesz az első új sor sorszáma, ha nincs megadva, a BASIC ezt is 10-nek tekintti.

Minden az AUTO által létrehozott új sorhoz megjelenik a sorszám, s közvetlenül utána kerül a kurzor. A sor szövege begépelhető és a RETURN gomb lenyomásával beléptethető. Ha a sor már létezik, akkor nemcsak a sorszám jelenik meg, hanem az egész sor, végén a kurzorral. A sor ezután átszerkeszthető, vagy törölhető, ha nincs rá szükség.

Ha az AUTO által kiírt sorszámot módosítjuk, akkor a következő generált sorszám az új sorszám + a STEP után megadott „növekmény” lesz.

Az AUTO módból való kilépés esetei:

- sorszám nélküli sor beléptetése,
- ha a következő sorszám nagyobb lenne, mint 9999,
- CTRL+ESC megnyomása,
- hibák.

2. RENUMBER parancs

RENUMBER [sortartomány] [STEP növekmény] [,AT kezdősorszám]

Az utasítás a BASIC programsorok átszámozására szolgál. A „sortartomány” jelöli ki a program átszámozandó részét, hasonló módon mint a LIST és a DELETE utasításoknál. A STEP után megadott „növekmény” lesz az átszámozásnál használt növekmény, ha nem adjuk meg, akkor a BASIC 10-nek tekintti. Az AT után megadott „kezdősorszám” lesz az első átszámo-

zott sor új sorszáma. Ha az AT értéket nem adjuk meg, akkor a számozást a BASIC a „sortartomány”-ban – ennek hiányában az egész programban – létező legkisebb sorszámmal kezdi.

Egy program átszámozása minden változót töröl. A RENUMBER parancs utolsó kell hogy legyen a sorban. A parancs használata során előforduló hibák:

– „No memory” (nincs memória)

Nincs elegendő hely a RAM-ban a program átszámozására. Pl. a GOTO 1000 három bájtal több memóriát igényel, mint a GOTO 1. A szükséges memória mérete a programsorok számától függ: soronként 4 bájt. Érdemes ilyenkor kipróbálni, hogy a program több részletben átszámozható-e.

– „Cannot renumber” (az átszámozás nem lehetséges)

A programot valamilyen okból nem lehet átszámozni. Ha a hiba érvénytelen RENUMBER paraméter miatt következik be, akkor a BASIC hibás sorként a RENUMBER parancsot írja ki. Ez lehet pl. olyankor, ha az utolsó új sorszám nagyobb lenne mint a maximálisan lehetséges 9999, vagy a „sortartomány” utolsó sora átfedné a következő programsort.

Ha a hibaüzenet után egy programsort ír ki a BASIC, akkor a hiba az adott sorral kapcsolatos. Pl. egy GOTO olyan sorszámmra ugrana, ami nincs, vagy a sor hossza az átszámozás után meghaladná a 251 karaktert.

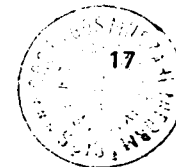
A következő parancsok nem számozhatók át:

AUTO, DELETE, LIST, LLIST, RENUMBER.

3. FKEY parancs

FKEY feladatbillentyű-szám, stringkifejezés

A „feladatbillentyű-szám” értéke 0–9 lehet. Az így meghatározott feladatbillentyűhöz a BASIC hozzárendeli a „stringkifejezés” értékét. A tíz lehetséges feladatbillentyű stringjei számára összesen 100 bájt áll rendelkezésre, beleértve az egyes stringekhez tartozó 1-1 hosszábjtot is. Ha nincs elegendő hely az új string számára, akkor a feladatgombhoz rendelt kifejezés nem fog megváltozni.

A feladatbillentyű elnevezést a LOCK billentyű és egy számbillentyű együttes lenyomására használjuk. A BASIC ennek hatására kiírja a képernyőre a megfelelő feladatbillentyűhöz rendelt stringet. Ha a „stringkifejezés” egy null-string, akkor a feladatgomb lenyomása hatástalan. Bekapcsoláskor ez az utóbbi eset érvényes valamennyi feladatgombra.

Célszerű a gyakran használt, vagy hosszú BASIC parancsokat a feladatgombokhoz rendelni. Például az

`FKEY 0, "print"`

parancs a gyakran használt „print” utasítást rendeli a 0-ás feladatgombhoz. Ezután a „print” szó leírása helyett elég a LOCK és a 0 billentyűk együttes megnyomása. Azt is megtehetjük, hogy a stringbe beleírjuk a parancsot záró RETURN kódját is, például:

`FKEY 1, "run" & chr$(13)`

Ha most egy üres sorban megnyomjuk a LOCK és az 1-es billentyűket, akkor a képernyőre kiírt „run” parancsot a záró CHR\$(13) karakter hatására a BASIC végre is hajtja, tehát már le sem kell ütni a RETURN billentyűt. Természetesen más, a képernyőre hatással levő vezérlőkaraktert is beleírhatunk a „stringkifejezés”-be.

Megjegyezzük, hogy a LOCK billentyű minden egyéb vonatkozásban úgy viselkedik, mint ahogy a „Kezelési Útmutató” című könyvben leírtuk.

4. ON EXCEPTION GOTO utasítás

ON EXCEPTION GOTO sorszám

Ez az utasítás egy hibakezelő BASIC szubrutint definiál. A rutin a „sorszám”-mal megadott sorban kezdődik. Ha a definiálás után valamelyik programsorban hiba lép fel, akkor a beépített hibakezelő helyett a „sorszám”-nál kezdődő BASIC rutin lép működésbe.

Amíg a definiált rutin a hibakezelést végzi, addig minden újabb hibát az operációs rendszer fog kezelni, ez megakadályozza a hibarutin végtelen ciklusban való működését. A hibarutint CONTINUE utasítással kell befejezni, ekkor újra életbe lép a hibakezelés átirányítása a „sorszám”-mal definiált rutinhoz.

Ha a megadott „sorszám” 0, akkor megszűnik a korábbi hibarutin-definíció, és minden hibát az operációs rendszer fog kezelni, ugyanúgy, mint bekapcsoláskor.

A hibakezelő szubrutin számára az ERRLIN függvény megadja, hogy melyik sorban történt a hiba, az ERRNUM függvény pedig a hiba kódját szolgáltatja.

Lásd még a CONTINUE és EXCEPTION utasítások leírását.

5. EXCEPTION utasítás

EXCEPTION hibakód [,sorszám]

Ezzel az utasítással szándékos hibát lehet előidézni. A „hibakód” lesz a fellépő hiba kódja, értéke 0–255 tartományba kell, hogy essen. Az ERRNUM függvény aktuális értéke is „hibakód” lesz.

Ha szerepel a „sorszám” paraméter, akkor az ERRLIN függvény ezt kapja értékül, ennek hiányában pedig azt a sorszámot, amelyben az EXCEPTION utasítás szerepel. A „sorszám” egy létező programsor száma kell, hogy legyen!

Ennek az utasításnak a segítségével programból, tetszőleges programfeltételek mellett el lehet lehet indítani a korábban definiált hibakezelő BASIC szubrutint. A „sorszám” paraméter ilyenkor arra szolgál, hogy kijelölje a hibarutin végrehajtása után a program folytatásának helyét. Parancsként kiadva a beépített hibakezelőt aktivizálja.

Lásd még az ON EXCEPTION GOTO és a CONTINUE utasításokat.

6. ERRNUM függvény

ERRNUM

A hibakezeléshez használható függvény. Aktuális értéke megegyezik az utoljára fellépett hiba kódjával. A használt hibakódok ugyanazok, mint az előző verziókban, néhány új hibakóddal kiegészítve.

A 128–255 hibakódokat operációs rendszer hibának tekintjük, ilyenkor a beépített hibakezelő az alábbi hibaüzenetet írja ki („n” a hibakód):

***** System error n**

A 128 alatti hibakódokat BASIC hibáknak tekintjük. A normál BASIC működése során ebből csak néhány fordul elő, ezekhez a kódokhoz saját hibaüzenet tartozik. A többi kód esetén kiírt hibaüzenet („n” a hibakód):

***** BASIC error n**

Az előző verziókban a 128 alatti, saját hibaüzenettel nem rendelkező hibakódokat ismeretlennek tekintettük és a „*** BASIC corrupted” üzenet került kiírásra. Ez az üzenet a 2.0 verzióban nem fordul elő.

A hibakódok és hibaüzenetek táblázata a függelékben található.

7. ERRLIN függvény

ERRLIN

A hibakezeléshez használható függvény. Aktuális értéke az a sorszám, amelyben az utolsó hiba előfordult.

8. HEX\$ függvény

HEX\$(x)

A hexadecimális számok használatát támogató függvény. A paraméterként szereplő „x” numerikus kifejezésnek a 0–65535 tartományba kell esnie. Eredményül négykarakteres stringet ad, amely az „x” érték hexadecimális megfelelője. A 9 fölötti hexa számjegyekre nagybetűket használ. HEX\$(x) és „x” előjel nélküli 16 bites egész számoknak tekintendők.

9. DEC függvény

DEC(a \$)

A hexadecimális számok használatát támogató függvény. Azt a decimális számot adja eredményül, amely az „a\$” stringkifejezésben tárolt hexadecimális számnak felel meg. A 9 fölötti hexa számjegyek lehetnek kis- és nagybetűvel is írva. DEC(a\$) és „a\$” előjel nélküli 16 bites egész számoknak tekintendők.

10. CONTINUE utasítás

CONTINUE [sorszám]

Az ON EXCEPTION GOTO utasítással definiált hibarutin befejezésére szolgál. Hatására a programfutás a „sorszám”-mal adott soron, ha ez nincs megadva, akkor a hibát okozó utasítással, illetve az EXCEPTION utasításban kijelölt helyen folytatódik.

Az 2.0 előtti verziókban a CONTINUE utasítás programban hatástalan volt, csak a STOP-pal leállított program folytatására volt alkalmas parancs módban. A 2.0 verzióban a CONTINUE alkalmas a hiba miatt leállt program folytatására is. Ha a programot megváltoztatjuk, beleértve a program átsorszámozását is, a folytatás lehetetlenné válik.

11. Relatív koordináták a PLOT utasításban

A PLOT utasításban a relatív koordinátákat úgy adjuk meg, mint az abszolút koordinátákat, csak + vagy - jelet teszünk eléjük. Például a

PLOT +80,+0; +0,+80; -80,+0; +0,-80

utasítás az aktuális rajzolási pozícióban egy kis négyzetet fog rajzolni.

12. PLOT RECTANGLE utasítás

PLOT RECTANGLE (v, f [, d [, a [, r]]])

Téglalap és négyzet rajzolása. A paramétereiket kerek zárójelek között kell felsorolni. Az első két paramétert mindig ki kell írni, a továbbiakat csak szükség esetén. A paraméterek jelentése a következő:

v, f: Oldalhosszak.

(„v” a vízszintes oldal, ha a szög 0)

d: A megrajzolandó oldalak száma. Ha nem adjuk meg, akkor a BASIC 4-nek tekinti.

a: Annak a szögnek az értéke radiánban, amellyel a „v” oldal hajlik az X tengelyhez. Ha nem adjuk meg, akkor a BASIC 0-nak tekinti.

r: A képegometria miatt szükséges függőleges nagyítás, értéktartománya: $0 \leq r < 2$. Ha nem adjuk meg, a BASIC 6/5-nek tekinti, mert ennél az értéknél látszik a képernyőre rajzolt négyzet egyenlő oldalúnak.

A rajzolás az aktuális rajzpozícióban kezdődik, és a rajzoló sugár az utolsó kirajzolt ponton marad. Ha az összes oldalt kirajzolatjuk, a sugár a kiindulópontba tér vissza. A rajzolás az aktuális rajzolási módban, és vonaltípussal történik.

Minden megrajzolt oldalnak rá kell férnie a képernyőre. Ha híváskor a rajzoló sugár kikapcsolt állapotban van, akkor csak pozicionálás történik, de a téglalaptól bejárt oldalak ekkor sem nyúlhatnak túl a képernyőn.

13. PLOT POLYGON utasítás

PLOT POLYGON (h, n [, d [, a [, r]]])

Szabályos sokszög rajzolása. A paramétereiket kerek zárójelek között kell felsorolni. Az első két paramétert mindig ki kell írni, a továbbiakat csak szükség esetén. A paraméterek jelentése a következő:

h: Az oldalak hossza.

n: A sokszög oldalainak száma, 0-tól 20-ig.

d: A megrajzolandó oldalak száma. Ha nem adjuk meg, a BASIC minden oldalt megrajzol ($d=n$).

a: Az elsőként rajzolandó oldalnak az X-tengellyel bezárt szöge radiánban. Ha nem adjuk meg, a BASIC 0-nak tekinti.

r: A képegometria miatt szükséges függőleges nagyítás, értéktartománya: $0 \leq r < 2$. Ha nem adjuk meg, a BASIC 6/5-nek tekinti, mert ennél az értéknél látszik a képernyőre rajzolt sokszög szabályosnak, egyenlő oldalúnak.

A rajzolás az aktuális rajzpozícióban kezdődik, és a rajzoló sugár az utolsó kirajzolt ponton marad. Ha az összes oldalt kirajzolatjuk, a sugár a kiindulópontba tér vissza. A rajzolás az aktuális rajzolási módban, és vonaltípussal történik.

Minden megrajzolt oldalnak rá kell férnie a képernyőre. Ha híváskor a rajzoló sugár kikapcsolt állapotban van, akkor csak pozicionálás történik, de a sokszögből bejárt oldalak ekkor sem nyúlhatnak túl a képernyőn.

14. PLOT ELLIPSE utasítás

PLOT ELLIPSE (v [, f [, s [, c [, a [, r]]]]]])

Ellipszis és kör rajzolása. A paramétereiket kerek zárójelek között kell felsorolni. Csak az első paramétert kell mindig kiírni, a továbbiakat csak szükség esetén. A paraméterek jelentése a következő:

- v, f : A vízszintes és függőleges féltengely hossza, ha az X tengellyel bezárt szög nulla. Ha „f” nincs megadva, akkor a BASIC „v”-vel egyenlőnek veszi, ilyenkor fog kört rajzolni.
- s, c : A megrajzolandó ív kezdő- („s”) és végsőze („c”) radiánban a pozitív X tengelyhez képest. Ha nem adjuk meg, akkor 0, vagyis kirajzolódik az egész ellipszis.
- a : Az ellipszis elforgatási szöge radiánban az X tengelyhez képest. Ha nem adjuk meg, a BASIC nullának veszi.
- r : A képegometria miatt szükséges függőleges nagyítás, értéktartománya: $0 \leq „r” < 2$. Ha nem adjuk meg, a BASIC 6/5-nek tekinti, mert ennél az értéknél látszik a képernyőre rajzolt kör valóban körnek.

Az ellipszis középpontja a rajzoló sugár aktuális pozíciója, ezt nem változtatja meg az utasítás. Nem feltétlenül kell az egész ellipszisnek fölférnie a képernyőre. Az ellipszis mindenképpen kirajzolódik, akkor is, ha a rajzoló sugár ki van kapcsolva.

Az ellipsziszrajzoló rutin belsőleg korlátozott aritmetikai pontossággal dolgozik, ezért bizonyos ellipsziseket nem teljesen a várt módon rajzol ki. Általában a hosszú, vékony ellipszisek, amelyeket a 0, 45 fok, 90 fok, stb. szögek közelében, de nem pontosan ezeken a szögeken rajzol, kisebbek lehetnek a vártnál és szélsőséges esetben nem elliptikusak is lehetnek. A belső aritmetikai pontosságot csak a rajzolási sebesség csökkentésével lehetett volna javítani, ehelyett inkább a gyorsabb rajzolást választottuk.

Kapcsolódási pontok a BASIC 2.0-hoz

PRNDEF és SERDEF kapcsolódási pontok

A nyomtató eszközmeghajtó a karakterkiírás előtt meghívja a RAM-ban levő **PRNDEF** szubrutint. Ez a rutin alaphelyzetben csak egy RET utasításból áll. Ha a felhasználó a nyomtatóra küldött karaktereket át akarja kódolni, akkor ide írhatja be az átkódoló rutinra történő ugrást. Az átkódolásra például akkor lehet szükség, ha a nyomtató nem tud ékezetes magyar betűket nyomtatni, vagy tud ugyan, de nem a TV-Computerben használt kódokon.

A PRNDEF rutin meghívásakor a C regiszterben a nyomtatandó karakter, a B regiszterben pedig 255 (0FFh) van. A PRNDEF rutinból visszatérve a C-ben levő kód kinyomtatódik, a B-ben levő pedig csak akkor, ha nem 0FFh. Így a karaktereket konvertálni lehet másik karakterré, vagy karakterpárrá.

A soros vonali eszközmeghajtó egy ugyanilyen szubrutint hív, melynek neve **SERDEF**. Így a soros nyomtatókra is van konverziós lehetőség. A függelékben mindkét kapcsolódási pont használatára közlünk programlistát.

STRCMP kapcsolódási pont

A string összehasonlítások közben, minden karakterpár összehasonlítása után a BASIC meghív egy **STRCMP** nevű, RAM-ban levő szubrutint. Alaphelyzetben ez a szubrutin csak egy RET utasításból áll, de ezt helyettesíthetjük egy saját rutinra történő ugrással, ezáltal felülbíráhatjuk az összehasonlítás eredményét. Például erre olyankor lehet szükség, ha a BASIC programban gyakran kell a magyar ábécé szerint szavakat vagy neveket sorbarendezni.

Az STRCMP-be belépéskor az egyik karakter az A regiszterben, a másik (HL)-ben van, így a CP (HL) utasítás a normál ASCII karakterekre jól állítja be a jelzőket.

A függelékben programlistát közlünk példaként a kapcsolódási pont használatára.

BASEXT kapcsolódási pont

A 2.0 BASIC verzió, ha fel nem ismert utasítást észlel, meghívja a RAM-ban levő **BASEXT** szubrutint. Ez alaphelyzetben egy RET utasításból áll. Ha a felhasználó egy új BASIC utasítást elvégző rutint akar használni, akkor a **BASEXT** címre az új rutinra történő ugrást kell beírnia.

Ha az utasítást a felhasználó rutinja sem ismerte fel, vissza kell térnie egy RET utasítással és a belépő regiszterértékeket kell visszaadnia. Ha az utasítás feldolgozása sikeres volt, visszatérés előtt a stack-mutatót 2-vel növelni kell (pl. POP HL), és a HL'-nek a feldolgozott rész utáni első karakterre kell mutatnia (a kettőspont, a felkiáltójel vagy a sorvégjel „token”-ra).

Az új rutin a feldolgozásban felhasználhatja a BASIC program néhány belső szubrutinját is. Az új BASIC utasítások elkészítéséhez az itt következő fejezet ad részletes útmutatást. A függelékben közlünk egy programlistát, amely példaként a soros vonal paramétereit beállító BAUD utasítást kapcsolja hozzá a BASIC-hez.

A BASIC bővítése új utasításokkal

A BASIC 2.0 lehetőséget ad az utasításkészlet bővítésére a **BASEXT** kapcsolódási ponton keresztül. Ezeknek az új utasításoknak azonos módon kell kezelniük a processzor regisztereit a beépített BASIC értelmezővel. A fix jelentésű regiszterek:

- IX — a BASIC változóterület kezdetére mutat.
- IY — a BASIC stack utoljára használt bájttára mutat. (A BASIC stack nem ugyanaz, mint a processzor által használt rendszer stack.)
- HL' — a BASIC program következő szintaktikai egységére mutat.
- B' — a BASIC program aktuális szintaktikai egységének egybájtos kódját tartalmazza (token).

Általában ezeknek a regisztereknek a tartalmát nem szükséges konkrétan ismerni, különösen veszélyes őket önkényesen módosítani. Tartalmaz a BASIC olyan beépített rutinokat (lásd alább), amelyek aktualizálják, karbantartják ezeket az értékeket. Például ilyen a GET beépített rutin.

Tegyük fel, hogy egy új utasítást végrehajtó rutint hozzákapcsolunk a BASIC értelmezőhöz. Ha az megkapja a vezérlést, először azt kell ellenőriznie, hogy számára ismert, vagy ismeretlen parancs vagy utasítás következik-e. Belépéskor HL' mutat az utasítás első bájttára. Ha úgy találjuk, hogy az egy ismeretlen utasítás, akkor HL' értékét vissza kell állítani, és azon a kódsorozaton kell a működést befejezni, amit a **BASEXT**-ből a BASIC-be láncolódkor elmentettünk.

Ha az utasítást felismertük, akkor az ehhez tartozó paramétereket ki kell értékelnünk, és az utasítást ennek megfelelően végre kell hajtani. Ha készen vagyunk, akkor a rendszerstack-ből az első visszatérési címet ki kell venni (pl. egy „POP HL” utasítással), és RET utasítással kell befejezni a működést.

Természetesen az utasítás, és paramétereinek feldolgozása során HL' és B' értékét aktualizálni kell. A feldolgozás akkor korrekt, ha visszatéréskor HL' a kettőspont, a felkiáltójel, vagy a sorvégjel tokenjére mutat. Ha ez nem teljesül, akkor a BASIC a „Not understood” hibát fogja visszatérés után generálni.

A BASIC bővítések számára különösen hasznos, hogy szabványos rutinhívással meg lehet hívni belső BASIC rutinokat, például a numerikus és stringkifejezések kiértékelésére. Sok egyéb rutin is hívható a BASIC számára fenntartott restart vektoron keresztül (lásd alább). Más restart vektorok is hívhatók, ezeket most ismertetjük:

Hibageneráló restart vektor

RST 8

A BASIC hibát generál. A hibakódnak, mint egy operandusnak, közvetlenül az „RST 8” utasítás kódja után kell állnia. A hibakódok összefoglalását a függelékben közöljük. Ha a BASIC-ben definiáltunk hibakezelő rutint, akkor arra adódik át a vezérlés, emellett a nyomkövetési funkciók is működnek. Ha nincs definiált hibakezelő rutin, akkor a megfelelő üzenet fog kiíródni. Az „RST 8” végrehajtása után nem lesz visszatérés a hívó programba. Ez a rutin hívható a korábbi verziókban is.

Hibaellenőrző restart vektor

RST 10h

Hibaellenőrző rutin az operációs rendszer hívások számára. Közvetlenül az operációs rendszer hívása után meghívva (RST 30h és rutinkód után) vagy visszatér a hívóhoz, ha a jelzőbitek közül Z=1, vagy belép a basic hibageneráló rutinba (RST 8). Az A regiszterben várja a hibakódot. Ez a rutin is hívható a korábbi változatokban is.

Restart vektor a BASIC rutinokhoz

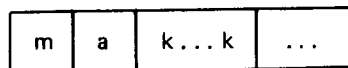
RST 18h

Végrehajt egy beépített BASIC rutint. Az „RST 18h” kódja után kell felsorolni operandusként a BASIC rutinok kódjait, a végrehajtás ennek a felsorolásnak a sorrendjében fog történni. A listában utolsó rutinkód legfelső bitjét 1-be kell állítani, ez jelzi a lista végét, a program pedig a soronkövetkező bajton fog folytatódni.

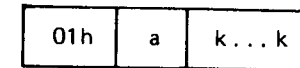
BASIC adatábrázolás

A beépített BASIC rutinok a BASIC stack-ben dolgoznak, esetenként használják a lebegőpontos regisztereket is (X, Y, V vagy W), illetve a szimbólumtábla elemeit. A szimbólumtábla és a BASIC stack felépítését a „BASIC Programozási Segédlet” tartalmazza, azonban itt is szükségesnek látjuk a fontosabb elemeket ismertetni.

String a szimbólumtábla adatmezőjében:

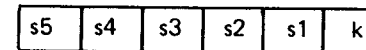

String a BASIC stack-ben:

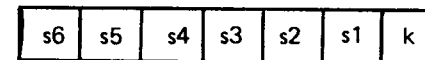

- m – karakterek maximális száma
- a – karakterek aktuális száma
- k...k – karakterek

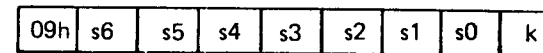
Szám a szimbólumtábla adatmezőjében:

Szám az aritmetikai regiszterben:

Szám a BASIC stack-ben:

- s0 – Két számjegy a túlsorduláshoz.
- s1–s5 – Tíz számjegy az ábrázoláshoz. A számokat normalizálva ábrázolja a BASIC, a tizedespont „s1” két BCD– jegye között van. A BCD számjegyek csökkenő sorrendje: „s1” felső, „s1” alsó, „s2” felső, „s2” alsó, ... „s5” felső, „s5” alsó BCD jegye.
- s6 – Két számjegy a számolási pontosság növelésére.
- k – Előjel és kitevő.
 - b0–b6 – tizes kitevő, 40h-val eltolva.
 - b7 – a szám előjele: 0=plusz, 1=minusz.

BASIC rutinok ismertetése

Alább ismertetjük a BASIC rutinokat. Közülük csak az első 15 hívható a korábbi változatokban, a többi új a 2.0 változatban. Ha egy rutin számokat vagy stringeket használ a BASIC stack-ben, nem ellenőrzi, hogy valóban

megfelelő típusú-e az ott található adat; ez az ellenőrzés a rutint hívó program dolga. A processzor regiszterei közül IX, IY, HL', DE' és B' értékeit megőrzi a rutinok, kivéve ha külön jelezzük a rutinok leírásánál, hogy a regiszter értéke megváltozik. A többi regiszter általában elromlik, kivéve ha külön jelezzük, hogy értéke megőrződik.

FADD – 0

Lebegőpontos összeadás. A BASIC stack tetején levő két számot összeadja, és helyettesíti őket az eredménnyel. AF regiszterpár értéke nem változik.

FDIV – 1

Lebegőpontos osztás. A BASIC stack tetején levő számmal elosztja a második számot, és az eredménnyel helyettesíti őket. AF regiszterpár értéke az átvitelbit (carry) kivételével nem változik.

FMULT – 2

Lebegőpontos szorzás. A BASIC stack tetején levő két számot összeszorozza, és helyettesíti őket az eredménnyel. AF regiszterpár értéke nem változik.

FSUB – 3

Lebegőpontos kivonás. A BASIC stack tetején levő számot kivonja a másodiktól, az eredménnyel helyettesíti őket. AF regiszterpár értéke nem változik.

FNEG – 4

Lebegőpontos előjelváltás. A stack tetején levő számnak ellentétesre változtatja az előjelét. Nem változik BC, DE és HL regiszterpárok értéke.

CPUSH – 5

Belső műveletek számára konstansot helyez a BASIC stack tetejére. Az ezt követő kód jelenti a konstans sorszámát (0–39).

XPUSH – 6

Az X lebegőpontos regiszter tartalmát átmásolja a BASIC stack tetejére.

YPUSH – 7

Az Y lebegőpontos regiszter tartalmát átmásolja a BASIC stack tetejére.

XASSIGN – 8

A BASIC stack tetején levő számot átmásolja az X lebegőpontos regiszterbe. Az átmásolt érték a BASIC stack tetején is megmarad.

YASSIGN – 9

A BASIC stack tetején levő számot átmásolja az Y lebegőpontos regiszterbe. Az átmásolt érték a BASIC stack tetején is megmarad.

XPOP – 10 (0Ah)

A BASIC stack tetején levő számot kiveszi a stack-ből és átírja az X lebegőpontos regiszterbe.

YPOP – 11 (0Bh)

A BASIC stack tetején levő számot kiveszi a stack-ből és átírja az Y lebegőpontos regiszterbe.

FDUP – 12 (0Ch)

A BASIC stack tetején levő számot megkettőzi, azaz mégegyszer ráteszi a stack tetejére.

FPOP – 13 (0Dh)

A BASIC stack tetején levő számot kiveszi a stack-ből és átírja abba a 6 bájtos BASIC változóba, amelynek adatmezőjére a HL regiszterpár mutat.

PNUM – 14 (0Eh)

Kielemez egy zárójelben levő numerikus kifejezést, majd kiértékeli, és az eredményt a BASIC stack tetejére teszi. HL' és B' regisztereket az elemzésnek megfelelően módosítja.

A további rutinok csak a BASIC 2.0 változattól kezdve hívhatók!

FDROP – 15 (0Fh)

A BASIC stack-ből kiveszi a tetején levő számot, az értékét nem őrzi meg.

VPUSH – 16 (10h)

A V lebegőpontos regiszter tartalmát átmásolja a BASIC stack tetejére.

WPUSH – 17 (11h)

A W lebegőpontos regiszter tartalmát átmásolja a BASIC stack tetejére.

VASSIGN – 18 (12h)

A BASIC stack tetején levő számot átmásolja a V lebegőpontos regiszterbe. Az átmásolt érték a BASIC stack tetején is megmarad.

WASSIGN – 19 (13h)

A BASIC stack tetején levő számot átmásolja a W lebegőpontos regiszterbe. Az átmásolt érték a BASIC stack tetején is megmarad.

VPOP – 20 (14h)

A BASIC stack tetején levő számot kiveszi a stack-ből és átírja a V lebegőpontos regiszterbe.

WPOP – 21 (15h)

A basic stack tetején levő számot kiveszi a stack-ből és átírja a W lebegőpontos regiszterbe.

SIN – 22 (16h)

Színuszfüggvény. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak a szinuszát teszi.

COS – 23 (17h)

Koszínuszfüggvény. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak a koszinuszát teszi.

ATN – 24 (18h)

Arkusz tangens függvény. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak az arkusz tangensét teszi.

TAN – 25 (19h)

Tangensfüggvény. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak a tangensét teszi.

EXP – 26 (1Ah)

Exponenciális függvény. A BASIC stack tetején levő számmal, mint kitevővel hatványozza a természetes logaritmus alapszámát ($e=2,71\dots$), az eredményt a kitevőnek használt szám helyére teszi.

INT – 27 (1Bh)

Egészrész képzése. A BASIC stack tetején levő szám helyébe azt a legnagyobb egészet teszi, ami még nem nagyobb az eredeti számnál.

LOG – 28 (1Ch)

Természetes logaritmus. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak a természetes logaritmusát teszi.

SQR – 29 (1Dh)

Négyzetgyökvonás. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak a pozitív négyzetgyökét teszi.

INVOL – 30 (1Eh)

Hatványozás. A BASIC stack tetején levő számmal, mint kitevővel hatványozza a második számot, az eredménnyel helyettesíti őket.

FCMP – 31 (1Fh)

Numerikus összehasonlítás. A BASIC stack tetején levő két számot összehasonlítja, és kiveszi mindkettőt a stack-ből. Az eredményt a jelzőbitek tartalmazzák (az A regiszter értéke megfelel a jelzőbitek állásának):

M=1, ha az első szám volt a nagyobb,

Z=1, ha a két szám egyenlő volt, és

P=1, (M=0 és Z=0) ha az első szám volt a kisebb.

FCPL – 32 (20h)

Tízés komplement. A BASIC stack tetején levő szám helyébe ennek a számnak a tízés komplementjét teszi. (Kivonja 0-ból a mantissa számjegyeket.

GETDIG – 33 (21h)

A BASIC stack tetején levő számból visszaad egy decimális számjegyet. A szám változatlanul a stack tetején marad. A számjegy sorszámát a B regiszterben várja. Az egyesek helyén álló (egyedi helyiértékű) számjegy a 4-es sorszámú, a sorszám növelésével a helyiérték csökken. A számjegy értékét az A regiszterben kapjuk vissza, míg a BC, DE és HL regiszterpárok értéke nem változik.

PUTDIG – 34 (22h)

A BASIC stack tetején levő számba beleír egy decimális számjegyet, a számmal a módosítással a stack tetején marad. A számjegy sorszámát a B regiszterben várja, ugyanúgy, ahogy az GETDIG-nél már leírtuk. Az új számjegyet az A regiszterben várja: értéke 0-tól 9-ig terjedhet. BC, DE és HL regiszterpárok értéke nem változik.

FNORM – 35 (23h)

Normál alak. A basic stack tetején levő számot normál alakra hozza, azaz számjegyenkénti balra, vagy jobbra igazítással úgy alakítja, hogy a legnagyobb helyiértékű számjegy a 4-es sorszámú helyre kerüljön (lásd GETDIG és PUTDIG rutinokat). A 2-es és 3-as sorszámú számjegyek is szerepet kapnak a műveletnél.

FZERO – 36 (24h)

Zérusvizsgálat. Megvizsgálja, hogy a BASIC stack tetején levő szám minden számjegye nulla-e, és ha igen, akkor a kitevőt tartalmazó bájtot is nullázza, így áll elő a nulla szám belső ábrázolású alakja. A Z jelzőbit értéke 1 lesz, ha a szám nulla volt.

FOUT – 37 (25h)

A BASIC stack tetején levő számot átalakítja a szám nyomtatható, ASCII karakterekből álló megfelelőjére. A számot változatlanul a stack tetején hagyja. Visszatéréskor HL regiszterpár mutat arra a belső BASIC pufferre, ahol az átalakított szám található.

PUSH – 38 (26h)

A HL regiszterpárban levő 16 bites előjeles egész számot lebegőpontos számmá alakítja, és a BASIC stack tetejére teszi.

POP – 39 (27h)

A BASIC stack tetején levő számot átalakítja kétbájtos előjeles egészé, és a HL regiszterpárba teszi. A számot elveszi a stack tetejéről.

\$PUSH – 40 (28h)

A HL regiszterpárral, mint mutatóval kijelölt stringet a BASIC stack tetejére teszi. Az első bájtot figyelmen kívül hagyja – a BASIC ábrázolásban ez a string maximális hossza – a második bájtot tekinti a string aktuális hosszának.

\$POP – 41 (29h)

A BASIC stack tetején levő stringet a HL regiszterpárral, mint mutatóval kijelölt helyre teszi. HL címen az átmásolható string maximális hosszának kell lenni.

\$CMP – 42 (2Ah)

Stringek összehasonlítása. Összehasonlítja a BASIC stack tetején levő két stringet. Mindkét stringet elveszi a stack tetejéről és az eredményt az AF regiszterpárba teszi ugyanúgy, mint ahogy az FCMP rutinnál (31-es rutin) leírtuk. Minden karakter-összehasonlításnál meghívja az STRCMP kapcsolódási ponton levő rutint.

FEXPR – 43 (2Bh)

Kielemez és kiértékel egy numerikus kifejezést, az eredményt a BASIC stack tetejére teszi. HL' és B' regiszterek értékét a kiértékelésnek megfelelően módosítja.

\$EXPR – 44 (2Ch)

Kielemez és kiértékel egy stringkifejezést, az eredményt a BASIC stack tetejére teszi. HL' és B' regiszterek értékét a kiértékelésnek megfelelően módosítja.

GET – 45 (2Dh)

BASIC program elemzése. A BASIC program következő szintaktikai egységére HL' regiszterpár mutat. Ez alapján a rutin beállítja B' és DE' regisztereket, míg az AF regiszterpárba különféle jelzőbitek kerülnek. HL' mutatót a következő újabb szintaktikai egységre lépteti.

Ha a szintaktikai egység egy BASIC kulcsszó tömörített alakja, azaz token, akkor ez kerül az A regiszterbe (és ugyanez kerül B'-be is.). Visszatérés előtt a token értékét a kettőspont tokenjével a rutin összehasonlítja. Az átvitel (carry) jelzőbit nulla értéke jelzi az utasítás végét, ez lehet az utasításválasztó kettőspont tokenje, a megjegyzést bevezető felkiáltójel tokenje, vagy a sorvégjel. Kettőspont token esetén a zérus jelzőbit értéke 1 lesz. A tokenek táblázatát a függelékben közöljük.

Ha a szintaktikai egység nem token, akkor az A regiszter (és B' is) az alábbi jelzőbiteket tartalmazza:

- bit 0 — Értéke 1, ha numerikus vagy stringazonosítóról van szó, míg 0, ha szám- vagy stringkonstansról.
- bit 1 — Értéke szám esetén 1, string esetén 0.

Ha konstansról van szó (bit 0 =0), akkor ez a konstans a BASIC stack tetejére kerül. Ebben a formában még általában nem használható, mert ez lehet egy kifejezés első tagja is, ezért az EXPR vagy \$EXPR rutinok egyikét még meg kell hívni.

Azonosító esetén (bit 0 =1) a DE' regiszterpár a megfelelő szimbólumtábla— bejegyzés első adatbájtjára mutat, a C' regiszterbe pedig ennek a bejegyzésnek a típusbájtja kerül.

LIST — 46 (2Eh)

Azt a tömörített (tokeneket tartalmazó) stringet, amelyre a HL regiszterpár mutat, kifejti és ki is írja. A string végét 255 (0FFh) jelzi, visszatéréskor HL a végjelet követő bájtra mutat. Megjegyezzük, hogy ez az a formátum, amelyben a BASIC a programsorokat tárolja, ezért egy programsort (sorszám nélkül) úgy listázhatunk ki, hogy a HL mutatót a sorszámmező után állítjuk, majd meghívjuk a LIST rutint.

Az operációs rendszer bővítései

Hideg és meleg reset

A 2.0 előtti változatban a reset kétféle lehetett: hideg reset és meleg reset. A hideg reset teljesen alaphelyzetbe állította az operációs rendszert és az eszközmeghajtó programokat, és újraindította a programmodulként a gépben levő programot, vagy ennek hiányában a BASIC-et. A meleg reset ugyancsak alaphelyzetbe állította az operációs rendszert és az eszközmeghajtókat, majd úgy indította el a programmodult vagy a BASIC-et, hogy nem volt szükség az összes belső változó és munkaterület alaphelyzetbe állítására. Például a gépben levő BASIC program meleg reset után újraindítható volt.

Meleg reset programból

A 2.0 változatban a hideg reset hatása változatlan, tehát alaphelyzetbe áll az operációs rendszer, és teljesen alaphelyzetben indítja el a programmodult vagy a BASIC-et. A meleg reset azonban további lehetőséggel bővült. Ha a TV—Computer bekapcsolt állapotban van, akkor az operációs rendszer kétféleképpen kaphat meleg resetet:

- normál módon a reset gomb egyszeri megnyomásával,
- BASIC-ből vagy programmodulból fix memóriacímre való ugrással (RESET cím).

CENBLE változó

A CENBLE változóval engedélyezhető vagy letiltható, hogy a BASIC helyett a programmodul induljon el. Ezt a változót az operációs rendszer a meleg reset során nem változtatja. Alap esetben értéke 0, ami a hagyományos viselkedést eredményezi, tehát ha van programmodul, akkor az indul el, egyébként pedig a BASIC. Ha a CENBLE értéke nullától különböző, akkor meleg reset esetén mindig a BASIC indul el, tehát a programmodul le van tiltva.

A fenti módosításokkal válik lehetővé, hogy programmodulból beállítva a CENBLE változót, majd meleg resetet adva az operációs rendszernek áttérjünk a BASIC-be. A programmodul csak akkor fog újraindulni, ha hideg reset történik, illetve a CENBLE változót BASIC-ből töröljük és meleg resetet adunk az operációs rendszernek.

Reset a programmodulnak és a BASIC-nek

A 2.0 előtti változatokban a WARM_FLAG változó értéke jelezte, hogy hideg vagy meleg reset zajlott. Ezt az értéket az operációs rendszer, miután végrehajtotta saját resetjét, átadta a programmodulnak vagy a BASIC-nek. Ez utóbbiak is ennek megfelelően hajtották végre saját meleg vagy hideg resetjüket, végül törölték WARM_FLAG-et.

RESTART változó

A 2.0 változatban a RESTART változót használjuk arra, hogy az alkalmazói programokat akár hideg, akár meleg resettel el lehessen indítani. Az operációs rendszer meleg reset végén a RESTART változó értéke átíródik WARM_FLAG-be. Általában RESTART értéke nem nulla, tehát a programmodul vagy a BASIC szintén meleg resetet hajt végre. Ha azonban azt akarjuk, hogy az operációs rendszer meleg resetet hajtson végre, de a programmodul vagy a BASIC hideg resetet, akkor törölni kell a RESTART változót.

MOPS WARM változó

A programmodulnak vagy a BASIC-nek szüksége lehet arra, hogy tudja, az operációs rendszer meleg vagy hideg resetet hajtott-e végre. Korábban ezt a WARM_FLAG jelezte, most azonban külön meg kell őrizni az operációs rendszer reset alatti WARM_FLAG értéket. Erre a célra a MOPS_WARM változót hoztuk létre. A WARM_FLAG értéke tehát az operációs rendszer reset végén átíródik MOPS_WARM-be, ezután a programmodul és a BASIC számára a RESTART értéke átíródik a WARM_FLAG-be.

Nemcsak az alkalmazói programoknak (BASIC és programmodul) lehet szükségük arra, hogy tudják, milyen resetet hajtott végre az operációs rendszer, hanem az operációs rendszer egyes meghajtóinak és a bővítőkérdőíveknek is előre tudniuk kell, hogy az alkalmazói program milyen resetet fog végrehajtani. Ehhez elég a RESTART változót megvizsgálni.

Például a beépített billentyűzetkezelő, amely lehetővé teszi feladatbillentyűk használatát, az operációs rendszer hideg resetje esetén helyet foglal magának a memóriából; egyébként pedig nem. Az operációs rendszer meleg resetje alatt csak akkor kell törölni a feladatbillentyűk definícióit, ha az alkalmazói program nem meleg, hanem hideg resettel fog indulni.

Hasonlóképpen egy bővítőkérdőíveknek is szüksége lehet memória lefoglalásra, ha az operációs rendszer hideg resetet hajt végre, és meleg reset esetén csak akkor kell törölnie a lefoglalt területet, ha az alkalmazói program hideg resettel fog indulni.

Áttérés programmodulból BASIC-be

A CENBLE és RESTART változók, valamint a RESET ugrási cím lehetővé teszik, hogy programmodulból elindítható legyen a BASIC, illetve BASIC-ből elindítható legyen a programmodul a TVC RESET billentyűjének használata nélkül.

Van azonban egyszerűbb, és a korábbi változatokban is működő módja a programmodulból BASIC-be való visszatérésnek. Ezt használja például a VT-DOS programmodul, ha nincs a gépben VT-DOS diszkcsatló. Letiltott IT mellett a 0. memóriára a RENDSZER ROM-ot (SYSROM) kell kapcsolni, és a DE-22 címre kell ugrani (DE regiszterpárban 0. memóriára mutató címet kap a programmodul.).

Ez ugyan gyors átlépést biztosít a BASIC-be, de csak a programmodulba való belépés elején ajánlott használni. A BASIC ugyanis feltételezi, hogy az operációs rendszer közvetlenül reset utáni állapotban van, és később ez már nem feltétlenül teljesül. Természetesen ezután, ha meleg reset fordul elő, akkor a CENBLE változó határozza meg, hogy elindulhat-e a programmodul.

Ha tetszőleges egyéb helyen van szükség a programmodulból a BASIC-be átlépni, akkor a CENBLE-t kell beállítani és a RESET címre kell ugrani. Ennek eredményeként a RESTART változó törölődni fog, az operációs rendszer meleg resetet hajt végre, és a CENBLE beállítás miatt elindul a BASIC.

BASIC program betöltése ROM-ból

Ha az alkalmazói programok számára hideg resetet állítunk be a RESTART változó törlésével, akkor akár programmodul ROM-ból, akár bővítőkértő ROM-ból átmásolható egy normál BASIC program a memóriába, és elindítva a BASIC-et a program végre is hajtható. A programot pontosan abban a formában kell átmásolni, ahogy ezt a BASIC-ben SAVE paranccsal kimentettük.

A BASIC program fejblokkjában található 16 bájtot és azt az extra 128 bájtot, ami a floppy lemezen a .CAS végződésű programok elején található, nem kell a BASIC területre másolni. Az így elhagyott részek csak a betöltő programok számára tartalmaznak információt. A betöltés kötelezően a normál BASIC kezdőcíme, 6639-re (19EFh) kell, hogy történjen.

A függelékben két példaprogramot közlünk a ROM-ból való programbetöltéshez.

BASFLG változó

A 2.0 változatban a BASFLG változóból tudja meg a BASIC, hogy a memóriában van-e végrehajtható program. A korábbi változatokban egyszerűen figyelmen kívül hagyja a BASIC a ROM-ból áttöltött programot. A BASFLG változó négy jelzőbitet tartalmaz:

- bit 0 – Ha 1-be állítjuk, akkor a BASIC indulásakor a V-alakban kiírt „VIDEOTON” kezdőkép nem jelenik meg.
- bit 1 – Ha 1-be állítjuk, akkor a „COPYRIGHT” feliratot és a szabad bájtok számát nem írja ki a BASIC.

bit 2 – Ha 1-be állítjuk, akkor a BASIC nem hajtja végre induláskor a „NEW” parancsot, tehát a memóriába előzőleg betöltött BASIC programunk működőképes marad.

bit 3 – Ha 1-be állítjuk, akkor a BASIC indulásakor egy automatikus „RUN” parancsot hajt végre. Csak bit 2-vel együtt van értelme használni.

A BASFLG változóban ajánlatos az összes bitet együtt beállítani, nem elegendő csak a kiválasztott egyetlen bitet változtatni.

BLINK változó

A 2.0 előtti változatokban a billentyűzet input nem adott villogó kurzort. Ennek vezérlését itt a BLINK változó végzi. Ha billentyűzet input híváskor BLINK értéke nem nulla, akkor van villogó kurzor, egyébként nincsen. BLINK értékét a billentyűzet input változatlanul hagyja, az editor input azonban törli.

BLINK beállításával például az INKEYS és GET utasítások ideje alatt villogó kurzort kapunk.

Programmodul belépési pont

A RENDSZER ROM-ban a 49933 címen (0C30Dh) egy átkapcsolás található a programmodulba:

```
C20D: 3E 20    LD  A,20h
C30F: D3 02    OUT (2),A
C311:
```

Ez a programrészlet SYSROM/RAM/RAM/CART memóriaállapotot lapoz be, és a programfutás a programmodul 49937 címén (0C311h) folytatódik. Ezt minden korábbi és későbbi BASIC változatban a programmodul rögzített belépési pontjának tekintjük, a címe ugyanez marad. Ezt használja a VIDEOTON által készített Debugger nyomkövető programmodul az indításhoz.

Új beépített operációs rendszer rutinok

A sokszögrajzolás, az ellipszisrajzolás és a feladatbillentyűk definiálása számára új rutinokkal bővítettük az operációs rendszert. A „TV—Computer Operációs Rendszer” című könyv ismerteti a korábbi változatokba beépített, és az RST 30h utasítással hívható operációs rendszer rutinokat. Itt csak a bővítés rutinok ismertetése található.

A video meghajtó kibővítése a sokszögrajzolással két kisebb problémát hozott felszínre. A 2.0 előtti változatokban egy vonal rajzolásakor a vonal kezdő és végpontját is megjelenítettük. Így két összeérő vonal rajzolásakor (pl. sokszögnél) a találkozási pontot kétszer rajzoltuk ki, ami általában nem baj, de az „XOR” rajzolási módban ez a találkozási pont rossz színnel (a tinta színe helyett a papír színével) rajzolódik ki.

Ezt a problémát a 2.0 verzióban úgy küszöböltük ki, hogy a vonalak első képpontját nem jelenítjük meg. Mivel egy vonal rajzolásához előzőleg be kell kapcsolni a rajzoló sugarat, és a sugár bekapcsolása megjeleníti az első pontot, a vonalak rajzolásában ez nem eredményez változást, viszont lehetővé teszi a sokszögek rajzolását „XOR” módban.

@POLY — Sokszögrajzolás.

Kód : 13 (0Dh).

Input : DE = az input paramétertáblára mutat.

Output : A = hibakód, illetve 0, ha sikeres volt a művelet.

Sokszöget rajzol az input paraméterek szerint. Minden megrajzolt oldalnak rá kell férnie a képernyőre. Ha híváskor a rajzoló sugár kikapcsolt állapotban van, akkor csak pozicionálás történik, de a sokszög kijelölt oldalai ekkor sem nyúlhatnak túl a képernyőn.

Az input paramétertábla felépítése:

1 bájtt — A képgeometria miatt szükséges függőleges nagyítás, értéke: 0—7Fh.
A 40h felel meg az 1:1 aránynak.

1 bájtt — A sokszög oldalainak száma: 0—20.

1 bájtt — A megrajzolandó oldalak száma: 0—20.

2 bájtt — X irányú előjeles eltolás a rajzoló sugár aktuális pozíciójától az első oldal végéig.

2 bájtt — Y irányú előjeles eltolás a rajzoló sugár aktuális pozíciójától az első oldal végéig.

^(a) ELLIP — Ellipszis ív rajzolás

kód : 14 (0Eh)

Input : DE = a bemenő paraméter táblázatra mutat.

Output : A = hibakód, illetve 0, ha nem volt hiba.

Ellipszis ívet rajzol a bemenő paraméterek szerint. A rajzoló sugár pozíciójában lesz az ellipszis középpontja, ezt a rutin nem módosítja, ugyancsak nem módosítja a rajzoló sugár bekapcsolt vagy kikapcsolt állapotát. Nem szükséges a kijelölt ív minden pontjának a képernyőre esnie. A kirajzolás akkor is megtörténik, ha a rajzoló sugár kikapcsolt állapotban van.

A bemenő paraméter táblázat felépítése:

2 bájtt — SQR(R) Q

2 bájtt — (-P)/Q

4 bájtt — (f↑2)*(SIN(a)↑2)+(V↑2)*(COS(a)↑2) R

4 bájtt — (f↑2)*(COS(a)↑2)+(V↑2)*(SIN(a)↑2)

4 bájtt — SIN(a)*COS(a)*((f↑2)-(V↑2)) P

1 bájtt — 127*COS(s)

1 bájtt — 127*SIN(s)

1 bájtt — 127*COS(c)

1 bájtt — 127*SIN(c)

1 bájtt — A képgeometria miatt szükséges függőleges nagyítás, értéke: 0—7Fh. A 40h felel meg az 1:1 aránynak.

Jelölések:

a — az ellipszis X tengellyel bezárt szöge radiánban

v — a vízszintes féltengely hossza (ha a=0)

f — a függőleges féltengely hossza (ha a=0)

s — a megrajzolt ív kezdetének szöge radiánban

c — a megrajzolt ív végének szöge radiánban

@FKEY — Feladatbillentyű stringjének definiálása.

Kód : 20 (14h)
Input : DE = a feladatbillentyű új stringjére mutat
C = feladatbillentyű száma: 0–9
Output : A = hibakód, illetve 0, ha sikeres volt a definiálás
DE = a feladatbillentyű aktuális stringjére mutat

A C regiszterben specifikált feladatbillentyűhöz a DE-ben megadott kezdőcímet stringet rendel hozzá. A string első bájta a string hosszát kell, hogy megadja. Visszatéréskor DE a definiált új stringre mutat, ha A=0, vagy a régi stringre, ha a definiálás nem sikerül.

A feladatbillentyűk stringjei számára összesen 100 bájttal áll rendelkezésre, beleértve ebbe a stringek hosszát jelentő bájttal is. Ha az aktuális stringet akarjuk lekérdezni, akkor például híváskor egy 255 bájttal hosszú stringet adunk meg, ilyenkor visszatéréskor DE a jelenleg érvényes stringre mutat.

Az új rendszerváltozók elhelyezkedése a memóriában

A 2.0 verzió nem változtatta meg a publikált és nem publikált változók és adatterületek memóriacímeit. Néhány új változóra és adatterületre volt szükség, ezek a korábban nem használt helyekre kerültek.

A feladatbillentyűkhöz rendelhető stringek számára összesen 100 bájttal tartunk fenn. Ezt a TVC hidegindításakor (COLD RESET) foglalja le a kezelőprogram a használható memória végéről, és ennyivel csökkenti a HI_MEM változó értékét.

A további használatbavett memóriaterületek:

1792 – 1828 (700h – 724h)

Különböző új BASIC változók, amelyek az új hibakezelő utasításokhoz, valamint a RENUMBER és auto utasításokhoz szükségesek.

1829 PRNDEF (725h)

Kapcsolódási pont a nyomtató rutinhoz. Ha szükségünk van karakter konverzióra — pl. az ékezetes betűk helyett két rövid magánhangzót szeretnénk nyomtatni —, akkor az új rutinra mutató ugró utasítást ide kell elhelyezni.

1832 SERDEF (728h)

Kapcsolódási pont a soros vonali átvitelhez. ugyanúgy használható pl. a soros nyomtatóhoz, mint azt a PRNDEF-nél írtuk.

1835 RESET (72Bh)

Erre a belépési pontra ugorva újraindíthatjuk a ROM-kazetta programját, vagy a BASIC-et, a CENBLE változó értékétől függően. Ez nem kapcsolódási pont, mint az előző kettő, ezért nincs védve a végtelen ciklusban történő hívás ellen.

1838 STRCMP (72Eh)

Kapcsolódási pont a BASIC string-összehasonlításához. Minden karakterpár összehasonlításánál meghívja a BASIC. Ide kell elhelyeznünk az általunk írt összehasonlító rutinra mutató ugrást.

1841 BASEXT (731h)

Kapcsolódási pont a BASIC utasításelemző rutinjához. Ha újabb utasításokat kívánunk beépíteni a BASIC-be, akkor ide kell elhelyezni azt az ugrást, ami a bővítés rutinra mutat.

1844 – 1855 (734h – 73Fh)

Belső használatra.

A fenti 64 bájttal terület a korábbi változatokban a képernyő 25. sorában levő karakterek számára volt fenntartva, de nem volt kihasználva. Ha a felsorolt kapcsolódási pontokhoz gépi kódú rutinokat szeretnénk hozzáfűzni, akkor előbb mentsük el az ottlevő három bájttal, és helyezzük oda a saját rutinunkra mutató ugrást. Ha a saját rutinunk befejezte a működését, akkor az eredeti kapcsolódási pont tartalmával kell befejeződnie. Ha ezt betartjuk, akkor több egymástól független bővítés is képes lesz együttműködni, természetesen mindig az utolsóknak lesz a legnagyobb a prioritása.

3756 – 3761 (0EACH – 0EB1h)

Belső használatra

3762 BLINK (0EB2h)

A billentyűzet input alatti kurzorvillogást vezérli. Ha értéke nulla, akkor nincs kurzorvillogás, egyéb érték esetén villog a kurzor. Az editor input mindig törli.

3763 RESTART (0EB3h)

Alkalmazói programok reset választásához. Ha nem nulla, akkor a szokásos meleg reset történik, ha nulla, akkor az operációs rendszer meleg resetje után az alkalmazói program hideg resetet hajt végre.

3764 MOPS_WARM (0EB4h)

Jelzi az alkalmazói programoknak, hogy az operációs rendszer milyen resetet hajtott végre. Akkor van szerepe, ha az alkalmazói program hideg resetet kap.

3765 CENBLE (0EB5h)

Programmodul engedélyező. Nulla értékkel engedélyezi, egyéb értékkel letiltja a programmodul indítását a BASIC helyett.

3766 BASFLG (0EB6h)

A BASIC indítását vezérli.

- bit 0 – átlépi a V-alakban kiírt „VIDEOTON” képernyő kiírását
- bit 1 – átlépi a „COPYRIGHT” üzenet kiírását
- bit 2 – nem hajt végre kezdéskor „NEW” utasítást
- bit 3 – automatikusan végrehajt egy „RUN” utasítást

3767 VERSION (0EB7h)

Változatszám. A felső 4 bit a fő-, az alsó 4 bit pedig az alváltozatszámot adja. Pl. a 2.0 változatnál értéke 20h. A korábbi változatoknál értéke nulla.

3768 – 3774 (0EB8h – 0EBEh)

Jelenleg nem használt.

A fenti 19 bájttal korábban a stack vége volt.

3736 – PROGID (0E98h)

Programazonosító 20 bájttal az 1.3 verziótól kezdve. A BASIC a következőt írja bele: „TV COMPUTER BASIC”. A szöveget 00h kóddal kell zárni. Korábban az editor számára volt fenntartva, de nem volt kihasználva.

5804 – 5887 (16ACh – 16FFh)

A BASIC számára lefoglalva. Ez a terület a rendszer stack és a BASIC változók között korábban nem volt használatos.

1. Függelék

A BASIC kulcsszavak egybájtos kódjai – Tokentáblázat

143 (8Fh):	Cannot	
144 (90h):	No	160 (0A0h): ;
145 (91h):	Bad	161 (0A1h): /
146 (92h):	rgument	162 (0A2h): -
147 (93h):	missing	163 (0A3h): <
148 (94h):	nem használt	164 (0A4h): ,
149 (95h):)	165 (0A5h): X
150 (96h):	(166 (0A6h): =>
151 (97h):	&	167 (0A7h): #
152 (98h):	+	168 (0A8h): *
153 (99h):	<	169 (0A9h): nem használt
154 (9Ah):	=	170 (0AAh): nem használt
155 (9Bh):	<=	* 171 (0ABh): POLYGON
156 (9Ch):	>	* 172 (0ACh): RECTANGLE
157 (9Dh):	◇	* 173 (0ADh): ELLIPSE
158 (9Eh):	>	174 (0AEh): BORDER
159 (9Fh):	^	175 (0AFh): USING
176 (0B0h):	AT	192 (0C0h): ORD
177 (0B1h):	ATN	193 (0C1h): OFF
178 (0B2h):	XOR	194 (0C2h): NOT
179 (0B3h):	VOLUME	195 (0C3h): MODE
180 (0B4h):	TO	196 (0C4h): INK
181 (0B5h):	THEN	197 (0C5h): INKEY\$
182 (0B6h):	TAB	198 (0C6h): DURATION
183 (0B7h):	STYLE	199 (0C7h): DELAY
184 (0B8h):	STEP	200 (0C8h): CHARACTER
185 (0B9h):	RATE	201 (0C9h): AND
186 (0BAh):	PROMPT	202 (0CAh): nem használt
187 (0BBh):	PITCH	203 (0CBh): nem használt
188 (0BCh):	PAPER	* 204 (0CCh): EXCEPTION
189 (0BDh):	PALETTE	* 205 (0CDh): RENUMBER
190 (0BEh):	PAINT	* 206 (0CEh): FKEY
191 (0BFh):	OR	* 207 (0CFh): AUTO

208 (0D0h):	LPRINT	224 (0E0h):	OUT
209 (0D1h):	EXT	225 (0E1h):	OUTPUT
210 (0D2h):	VERIFY	226 (0E2h):	OPEN
211 (0D3h):	TRACE	227 (0E3h):	ON
212 (0D4h):	STOP	228 (0E4h):	OK
213 (0D5h):	SOUND	229 (0E5h):	NEXT
214 (0D6h):	SET	230 (0E6h):	NEW
215 (0D7h):	SAVE	231 (0E7h):	LOMEM
216 (0D8h):	RUN	232 (0E8h):	LOAD
217 (0D9h):	RETURN	233 (0E9h):	LLIST
218 (0DAh):	RESTORE	234 (0EAh):	LIST
219 (0DBh):	READ	235 (0EBh):	LET
220 (0DCh):	RANDOMIZE	236 (0ECh):	INPUT
221 (0DDh):	PRINT	237 (0EDh):	IF
222 (0DEh):	POKE	238 (0EEh):	GRAPHICS
223 (0DFh):	PLOT	239 (0EFh):	GOTO
240 (0F0h):	GOSUB		
241 (0F1h):	GET		
242 (0F2h):	FOR		
243 (0F3h):	END		
244 (0F4h):	ELSE		
245 (0F5h):	DIM		
246 (0F6h):	DELETE		
247 (0F7h):	DEF		
248 (0F8h):	CONTINUE		
249 (0F9h):	CLS		
250 (0FAh):	CLOSE		
251 (0FBh):	DATA		
252 (0FCh):	REM		
253 (0FDh):	:		
254 (0FEh):	!		
255 (0FFh):	sorvégjel		

Megjegyzések:

– A *-gal megjelölt kódok jelentése csak a 2.0 változattal kezdődően érvényes, korábban ezeket nem használtuk.

- A 128–159 kódú karakterek szerepelhetnek a BASIC változónevekben, ezért ezeket a tömörítő eljárás 128-cal kisebb kódra, a 0–31 tartományba konvertálja (magyar ékezetes betűk és táblázatrajzoló kakrakterek).
- A 143–147 kódú tokenek a BASIC programsorokban nem fordulnak elő, ezeket a belső hibakezelő rutin használja.

2. Függelék

Hibakódok és hibaüzenetek

A 2.0 verzió hibakódjai és hibaüzenetei a korábbi verziók hibakódjainak megfelelően az alábbiak:

255. . .229 (0FFh. . .0E5h)

Ezeknek a hibakódoknak a jelentése azonos az 1.2 verzióval.

228 – .FKEY (0E4h)

Az FKEY utasítással egy érvénytelen feladatbillentyűt jelöltünk ki, vagy nem fér el a rendelkezésre álló 100 bájt szabad részére az új feladatbillentyűhöz rendelt string.

227 – .POLY (0E3h)

Túl sok oldalt adtunk meg a sokszögrajzoló rutin hívásakor. A maximum érték 20.

226. . .192 (0E2h. . .0C0h)

Jelenleg nem használt.

191. . .128 (0BFh. . .80h)

A VT-DOS operációs rendszer számára fentartva.

A fenti hibáknál (128–255 kódok) a kiírt hibaüzenet („n” a hibakód):

***System error n

127. . .18 (7Fh. . .12h)

„BASIC error n” . BASIC hiba, a hibakód „n”, a definiált hibakezelő rutinok saját céljaira felhasználhatják.

17 – .BADREN (11h)

„Cannot RENUMBER”. A RENUMBER parancsot nem tudja végrehajtani a BASIC.

A további BASIC hibaüzenetek ugyanazok, mint az előző verziókban.

- 16 – .BADFIL (10h)
„Bad file”. Hibás file-típus.
- 15 – .VARDEC (0Fh)
„Variable declared twice”. Másodszor definiált változó.
- 14 – .MISMAT (0Eh)
„Type mismatch”. Hibás változó típus.
- 13 – .OVRFLW (0Dh)
„Overflow”. Túlcserülés.
- 12 – .CANTRD (0Ch)
„Cannot READ”. Hibás READ utasítás.
- 11 – DIVO (0Bh)
„Cannot divide by 0”. Nullával való osztás fordult elő.
- 10 – .CANTCNT (0Ah)
„Cannot CONTINUE”. A CONTINUE utasítás nem hajtható végre.
- 9 – .NOGOSUB
„No GOSUB”. RETURN utasítás GOSUB nélkül.
- 8 – NOFOR
„No FOR”. NEXT utasítás FOR nélkül.
- 7 – .NODATA
„No DATA”. A DATA listában elfogytak az elemek.
- 6 – .NOMEM
„No memory”. A művelethez nincs elég memória.
- 5 – .BADSUB
„Bad subscript”. Hibás indexkifejezés.
- 4 – .BADARG
„Bad argument”. Hibás paraméter.

- 3 – .NOARG
„Argument missing”. Hiányzó paraméter.
- 2 – .NOLINE
„Line missing”. Hivatkozás nemlétező sorszámmra.
- 1 – .SYNTER
„Not understood”. Ismeretlen kifejezés.
- 0 – Ez a kód jelzi a hibátlan működést.

3. Függelék

Példaprogramok

A BASIC 2.0 változat új tulajdonságait néhány példaprogramban mutatjuk be.

1. BAUD: új BASIC utasítás

A soros vonal átviteli sebességét egy POKE utasítással lehet változtatni, az egyes sebességekhez tartozó kódot külön táblázatból kell kikeresni. Az átviteli formátum beállításához a kívánt paramétereket (paritás, adat és stopbitek száma) egy bájtba kell kódolni, és POKE utasítással a megfelelő helyre írni. Végül egy harmadik POKE utasítással be kell állítani egy jelzőt, hogy a paraméterek megváltoztak.

A közölt program hozzáfüzi a BASIC utasításkészlethez a BAUD nevű utasítást. Ez lehetővé teszi a soros átviteli paraméterek módosítását, méghozzá könnyen megjegyezhető formában. A program tartalmazza az assembler listát is.

2. String összehasonlítás

A program a STRCMP kapcsolódási pontot felhasználva megváltoztatja a BASIC string összehasonlítást: az A és B betűk sorrendjét felcseréli, tehát „A” < „B” helyett „B” < „A” lesz érvényes. A program tartalmazza az assembler listát is.

3. Nyomtatásra küldött karakterek átkódolása

A PRNDEF kapcsolódási pont használatát mutatja a program. Csak a példa kedvéért a szóköz karaktereket a „◇” karakterpárra cseréli. A programról assembler listát is közlünk.

4-5. BASIC program betöltése ROM-ból

A közölt két program nagyon hasonló, lehetővé teszi BASIC programok betöltését ROM-ból. Az első a programmodul ROM-hoz, a második pedig a bővítőkártya ROM-hoz használható.

6. Hibakezelés BASIC-ben

A közölt program a BASIC hibakezelésre egy egyszerű példa.

1. Példaprogram

```
100 ! Ez a program beír a memóriába egy gépi kódú rutint.
110 ! A rutin a BASEXT kapcsolódási ponton beláncolódik a
120 ! BASIC 2.0-ba, és bővítésként megvalósítja a „BAUD”
130 ! utasítást, amellyel a soros vonal átviteli jellem-
140 ! zőit lehet egyszerűen beállítani. A szintaxis:
150 !
160 !   BAUD <sebesség>,<paritás>,<adatbit>,<stopbit>
170 !
180 ! A paraméterek közül <paritás> stringkifejezés, a
190 ! többi pedig numerikus kifejezés kell legyen.
200 ! <sebesség> lesz az új átviteli sebesség, lehetséges
210 ! értékei 110, 150, 300, 600, 1200, 2400, 4800 vagy
220 ! 9600. A 19200 baud sebességet csak az egyszerűbb
230 ! elemzés miatt nem engedjük meg. <paritás> adja az
240 ! átvitel paritását, lehetséges értéke „N”, azaz
250 ! nincs paritásbit, „E”, azaz páros paritás és „O”,
260 ! azaz páratlan paritás. <adatbit> adja az adatbitek
270 ! számát, értéke 7 vagy 8 lehet, végül <stopbit>
280 ! adja a stopbitek számát, értéke 1 vagy 2 lehet.
290 !
300 ! Az utasításelemzés egyszerűsítése érdekében minden
310 ! paramétert kötelező megadni, nincs alapértelmezés.
320
330 LOMEM 7000 ! Hely a rutinnak.
340 POKE DEC("1720"),PEEK(DEC("1722")) ! VLOMEN-be az új
```



```

770 ! 0004 .BADARG EQU 4 ; "Bad argument"
780 ! 0001 .SYNTER EQU 1 ; ; "Not understood"
;
; BASIC funkciók
;
POP EQU 27h ; Szám HL-be
FEXPR EQU 28h ; Num.kif.kiért.
$EXPR EQU 2Ch ; String kiért.
GET EQU 2Dh ; Köv. prg.egység
;
;
; ORG 19EFh
;
; BAUD:
EXX EQU HL ; HL=prg.mutató
PUSH LD DE,STMT ; Mentés későbbre.
LD LD B,STLEN ; Új utasítás neve
; és hossza.
;
COMPARE:
LD A,(DE) ; Karakterek
CP (HL) ; összehasonlítása
INC DE
INC HL
JR Z,CHAROK ; Ugrás, ha jó.
;
POP HL ; Régi HL' vissza-
1020 ! 19FC E1

```

```

1030 ! 19FD D9 EXX ; állítása és
1040 ! 19FE C9 RET ; visszatérés.
;
; CHAROK:
1070 ! 19FF 10F5 DJNZ COMPARE ; Összes betű has.
1080 !
1090 ! 1A01 C1 POP BC ; Régi HL' eldobás
1100 ! 1A02 D9 EXX ; HL'=új mutató
1110 !
1120 ! 1A03 DF RST 18h ; BASIC funkció.
1130 ! 1A04 2D DEFB GET ; Köv. prg-rész
1140 ! 1A05 2B DEFB FEXPR ; Num.kif.kiért.
1150 ! 1A06 A7 DEFB POP OR 80h ; HL=eredmény
1160 !
1170 ! 1A07 E5 PUSH HL ; Mentés későbbre.
1180 ! 1A08 CD801A CALL COMMA ; Vesszőt átlépi.
1190 !
1200 ! 1A0B DF RST 18h ; BASIC funkció.
1210 ! 1A0C AC DEFB $EXPR OR 80 h ; Paritás
; string kiért.
1220 !
1230 ! 1A0D CD 801A CALL COMMA ; Vesszőt átlépi.
1240 !
1250 ! 1A10 CD8C1A CALL POPA ; A=adatbitek
1260 ! 1A13 F5 PUSH AF ; Mentés későbbre.
1270 !
1280 ! 1A14 CD801A CALL COMMA ; Vesszőt átlépi.

```



```

2330 ! 1A89 C9 RET
2340 !
;
SYNTER:
2350 ! RST 8 ; Hibagenerálás
2360 ! 1A8A CF DEF .SYNTER ; Hibakód
2370 ! 1A8B 01
;
; POPA rutin kiértékel egy numerikus
; kifejezést, az értékét A-ban adja át.
;
; POPA:
2410 !
2420 ! RST 18h ; BASIC funkció
2430 ! 1A8C DF DEF FEXPR ; Num.kif. kiért.
2440 ! 1A8D 2B DEF POP OR 80h ; HL=eredmény
2450 ! 1A8E A7
;
2460 ! LD A,L ; A=eredmény
2470 ! 1A8F 7D INC H ; HL > 255 ?
2480 ! 1A90 24 DEC H ; Nem, visszatér
2490 ! 1A91 25 RET Z
2500 ! 1A92 C8
;
2510 ! RST 8 ; Hibagenerálás
2520 ! 1A93 CF DEF .BADARG ; Hibakód
2530 ! 1A94 04
2540 !
;
; Érvényes átviteli sebességek táblázata
; és a táblaelemek száma
;
BAUDTAB:

```

```

2590 ! 1A95 8025 DEFW 9600
2600 ! 1A97 C012 DEFW 4800
2610 ! 1A99 6009 DEFW 2400
2620 ! 1A9B B004 DEFW 1200
2630 ! 1A9D 5802 DEFW 600
2640 ! 1A9F 2C01 DEFW 300
2650 ! 1AA1 9600 DEFW 150
2660 ! 1AA3 6E00 DEFW 110
2670 !
;
2680 ! 0008 TABLE EQU ($-BAUDTAB)/2
2690 !
; Uj utasítás neve és hossza
;
2710 !
;
2720 ! STMT:
2730 ! 1AA5 42415544 DEFM 'BAUD'
2740 !
;
2750 ! 0004 STLEN EQU $-STMT
2760 !
;
2770 ! 1AA9 END

```

2 Példaprogram

```

86 100 ! Ez a program beír a memóriába egy gépi kódú rutint.
110 ! A rutin az STRCMP kapcsolódási ponton beláncolódik
120 ! a string összehasonlításba. Csupán a példa kedvéért
130 ! felcseréli az „A” és „B” karakterek kódsorrendjét,
140 ! így ezután „B” string kisebb lesz, mint „A” string.
150
160 LOMEM 7000          ! Hely a rutinnak.
170 POKE DEC("1720"),PEEK(DEC("1722")) ! VLOMEM-be az új
180 POKE DEC("1721"),PEEK(DEC("1723")) ! LOMEM-et írja
190
200 LET ADDR=DEC("19ef") ! Rutin kezdőcím.
210
220 READ BYTE$         ! Byte olvasás és
230 IF BYTE$="END" THEN 280 ! memóriába írás.
240 POKE ADDR,DEC(BYTE$)
250 LET ADDR=ADDR+1
260 GOTO 220
270
280 POKE DEC("72e"),DEC("c3") ! STRCMP-be beírja a
290 POKE DEC("72f"),DEC("ef") ! kezdőcímlre ugrást.
300 POKE DEC("730"),DEC("19")
310
320 END
330
340 DATA d5, e5, f5, 7e, cd, ff, 19, 4f, f1, cd, ff, 19, b9
350 DATA e1, d1, c9, fe, 41, 28, 06, fe, 42, c0, 3e, 41, c9

360 DATA 3e, 42, c9
370 DATE "END"
380
390 ! A gépi kódú rutin forráslistája:
400 !
410 ! 19EF          ORG 19EFh
420 !
430 ! 19EF D5      PUSH DE          ; Regisztermentés
440 ! 19F0 E5      PUSH HL
450 !
460 ! 19F1 F5      PUSH AF          ; 1.kar. mentése
470 ! 19F2 7E      LD A,(HL)       ; 2.kar. A-ba
480 ! 19F3 CFFF19  CALL TRANS      ; 2.kar. átírása
490 ! 19F6 4F      LD C,A          ; és mentése
500 ! 19F7 F1      POP AF          ; 1.kar. vissza
510 !
520 ! 19F8 CFFF19  CALL TRANS      ; 1.kar. átírása
530 ! 19FB B9      CP C            ; összehasonlítás
540 !
550 ! 19FC E1      POP HL          ; Regiszter vissza
560 ! 19FD D1      POP DE
570 ! 19FE C9      RET
580 !
590 !
600 ! TRANS:
610 ! 19FF FE41   CP 'A'

```

```

620 | 1A01 | 2806 | JR | Z,GOTA | ; ,A'-t ,B'-re
630 | | | | | ;
640 | 1A03 | FE42 | CP | 'B' | ; ,B'-t ,A'-ra
650 | 1A05 | C0 | RET | NZ |
660 | | | | | ;
670 | 1A06 | 3E41 | LD | A, 'A' |
680 | 1A08 | C9 | RET | |
690 | | | | | ;
700 | | | | | ; GOTA:
710 | 1A09 | 3E42 | LD | A, 'B' |
720 | 1A0B | C9 | RET | |
730 | | | | | ;
740 | 1A0C | | END | |

```

3. Példaprogram

```

100 | Ez a program beír a memóriába egy gépi kódú rutint.
110 | A rutin a PRNDEF kapcsolódási ponton beléncolódik a
120 | nyomtatót kezelő programba. Csupán a példa kedvéért
130 | minden szóköz karaktert kicserél „>” karakterpárra.
140
150 LOMEM 7000 | Hely a rutinnak,
160 POKE DEC("1720"),PEEK(DEC("1722")) | VLOMEM-be az új
170 POKE DEC("1721"),PEEK(DEC("1723")) | LOMEM-et írja.
180
190 LET ADDR=DEC("19ef") | Rutin kezdőcím.
200
210 READ BYTE$ | Byte olvasás és
220 IF BYTE$="END" THEN 270 | memóriába írás.
230 POKE ADDR,DEC(BYTE$)
240 LET ADDR=ADDR+1
250 GOTO 210
260
270 POKE DEC("725"),DEC("c3") | PRNDEF-be beírja a
280 POKE DEC("726"),DEC("ef") | kezdőcímrre ugrást.
290 POKE DEC("727"),DEC("19")
300
310 END
320
330 DATA 79,fe,20,c0,0e,3c,06,3e,c9
340 DATA "END"
350

```



```

C000      4D4F5053      ;
C000      4D4F5053      ; Programmodul jelző
C004      3E30          LD A,P_UUUC
C006      D302          OUT (PAGES),A ; RAM belapozás
C008      D9            EXX ; DE' elmentése
C009      3A210B        LD A,(WARM_FLAG)
C00C      B7            OR A ; Meleg reset ?
C00D      201E          JR NZ,BASIC ; Igen: BASIC-be lép
C00F      2A39C0        LD HL,(END+2) ; Fejléc: prg.hossz
C012      E5            PUSH HL ; Mentés későbbre
C013      11EF19        LD DE,PROGRAM ; BASIC prg.terület
C016      19            ADD HL,DE ; Prg. utolsó bajtja
C017      24            INC H ; BASIC stack-nek hely
C018      24            INC H ; Szimbólumtáblának hely
C019      ED4B190B      LD BC,(HIMEM) ; Max.használható cím
C01D      B7            OR A
C01E      ED42          SBC HL,BC ; Elég a memória ?
C020      C1            POP BC ; BC=prg.hossz
C021      300B          JR NC,BASIC ; Nem: BASIC-be lép
C023      2147C0        LD HL,END+16 ; HL=prg.kezdet
C026      EDB0          LDIR ; Másolás a BASIC RAM-ba

```

```

C028      3E0C          LD A,0Ch ; Jelző: nem kell NEW, és
C02A      32B60E        LD (BASFLG),A ; autom RUN kell
C02D      D9            EXX
C02E      21EAFF        LD HL,-22 ; BASIC-be visszatéréshez
C031      19            ADD HL,DE
C032      3E20          LD A,P_SUUC ; BASIC ROM belapozása
C034      D302          OUT (2),A ;
C036      E9            JP (HL) ; Vissza a DE' -22 címre
C037      END          END

```

Macros:

Symbols:

```

0EB6      BASFLG C02D      BASIC C037      END
0B19      HIMEM 0002      PAGES 19EF      PROGRAM
0020      P_SUUC 0030      P_UUUC 0B21      WARM_FLAG

```

No Fatal error(s)

5. Példaprogram

```

; Ez a program a bővítőkártya ROM elejére készült.
; Közvetlenül ezután egy BASIC programnak kell
; lennie, abban a formában, ahogy azt a SAVE
; paranccsal kimentettük. A fejléc 16 bájtra is
; szükség van, mert ez tartalmazza a program
; hosszát, de nincs szükség arra az extra 128
; bájtra, ami a .CAS végződésű lemezes fájlok
; elején található. Indításkor bemásolja az öt
; követő BASIC programot a memóriába, majd úgy tér
; vissza a MOPS-ba, hogy a bemásolt programot a
; BASIC egy RUN-nal indítsa.
;
;

```

```

0B19 HIMEM EQU 0B19h ; Memória vége mutató
0B21 WARM_FLAG EQU 0B21h ; NZ => meleg reset
19EF PROGRAM EQU 19EFh ; BASIC program terület

0EB6 BASFLG EQU 0EB6h ; Bit0=1 nincs kezdőkép
; Bit1=1 nincs Copyright
; Bit2=1 nincs NEW
; Bit3=1 automatikus RUN

C000 ORG 0C000h
C000 DEFB 'MOPS' ; Bővítőkártya ROM jelző
;
;
4D4F5053
;
;

```

```

C004 04 DEFB 4 ; Kártyanév hossza
C005 5445354 DEFM 'TEST' ; Fiktív kártyanév
C009 0000 DEFW 0 ; (6 bájtra kieg.)

C00B 0EC0 DEFW INIT ; Inic. rutin kezdőcíme
C00D 00 DEFB 0 ; Nincs kártyakez. rutin

C00E LD A,(WARM_FLAG)
C011 OR A ; Meleg reset ?
C012 RET NZ ; Igen: vissza a MOPS-ba

;
;
C013 LD HL,(END+2) ; Fejléc: prg.hossz
C016 PUSH HL ; Mentés későbbre
C017 DE,PROGRAM ; BASIC prg.terület
C01A ADD HL,DE ; Prg. utolsó bájtra
C01B INC H ; BASIC stack-nek hely
C01C INC H ; Szimbólumtáblának hely
C01D LD BC,(HIMEM) ; Max.használható cím
C021 OR A
C022 SBC HL,BC ; Elég a memória ?
C024 POP BC ; BC: prg.hossz
C025 RET NC ; Nem: vissza a MOPS-ba
;
;

```

```

C026 2141C0 LD HL,END+16 ; HL=prg.kezdet
C029 EDB0 LDIR ; Másolás a BASIC RAM-ba

C02B 3E0C LD A,0Ch ; Jelző: nem kell NEW, és
C02D 32B60E LD (BASFLG),A ; autom.RUN kell

C030 RET ; Vissza a MOPS-ba
C031 END: END

```

Macros:

Symbols:

```

0EB6 BASFLG C031 END 0B19 HIMEM
C00E INIT 19EF PROGRAM 0B21 WARM_FLAG

```

No Fatal error(s)

6. Példaprogram

```

80 ! BASIC program a hibarutin bemutatására
90
100 ON EXCEPTION GOTO 1000
110 GRAPHICS 4:SET BORDER 16
120 BLINK=3762
130 V=300:F=200:D=2
140 A=50:B=180:C=160
200
220 FOR S=1 TO 9
222 : PLOT A,B
230 : ON S GOSUB 410,420,430,440,450,460,470,480,490
232 : PLOT +C,+0,+0,+C
234 : POKE BLINK,255 :GET :POKE BLINK,0
236 : A=A+50 :B=B-20
240 NEXT
250 PLOT :POLYGON(F,12,8,2*PI/3)
260 END
270
400 ! PLOT paraméterezés elválasztójelekkel
410 PLOT RECTANGLE(V,F,D) :RETURN
420 PLOT ,RECTANGLE(V,F,D) :RETURN
430 PLOT ;RECTANGLE(V,F,D) :RETURN
440 PLOT RECTANGLE (V,F,D), :RETURN
450 PLOT RECTANGLE(V,F,D); :RETURN
460 PLOT ,RECTANGLE(V,F,D), :RETURN
470 PLOT ,RECTANGLE(V,F,D); :RETURN

```

